

Libris

INVOCATORUL

Respect pentru oameni și cărți CARTEA I

TARAN MATHARU

NOVICELE

Traducere din engleză de
Alina Marc Ciulacu

STORIA
BOOKS

FANTASY

Acum era momentul. Dacă Fletcher nu ar vâna nimic, ar însemna să rămână flămând în seara asta. Apusul se apropia cu pași repezi, iar el era deja în întârziere. Trebuia să se întoarcă în curând în sat, altfel porțile aveau să fie zăvorâte. Dacă se întâmpla asta, nu era altă cale decât fie să mituiască gărzile cu bani pe care nu-i avea, fie să-și asume riscul de a-și petrece noaptea în pădure.

Elanul tocmai ce-și frecase coarnele de un pin înalt, hârșâind catifeaua moale care le acoperea, pentru a dezgoli ramificațiile ascuțite. După talia lui mică și după înfățișare, Fletcher își putea da seama că era tânăr și că își etala primul set de coarne. Era un exemplar frumos, cu blană lucioasă, de culoare intensă, și ochi vii.

Lui Fletcher aproape că îi era rușine să vâneze o creatură atât de maiestuoasă, dar deja socotea în minte câștigul pe care i-l-ar aduce. Blana groasă o să-i prindă bine când aveau să treacă pe acolo negustorii de blănuri, mai ales acum, că era iarnă. Pesemne că ar primi pe ea cel puțin cinci scuzi. Coarnele erau în stare bună, doar că un pic prea mici; cu puțin noroc, i-ar aduce și ele patru scuzi. Dar el își dorea cel mai mult carnea, o carne roșie, cu gust puternic, din care grăsimea ar picura, sfârâind, în foc.

O ceață groasă stăruia în aer, acoperindu-l pe Fletcher cu o pojghiță de stropi. În pădure domnea o liniște neobișnuită.

De obicei, vântul sufla printre crengi, ceea ce lui îi permitea să se strecoare neauzit pe sub copaci. Acum însă abia își putea îngădui să respire.

Și-a luat arcul de pe umăr și a fixat săgeata. Era cel mai bun arc al lui, iar săgeata era dreaptă și precisă, cu o pană serioasă, de găscă, nu cu una din alea ieftine, de curcan, pe care le cumpara de la piață. A inspirat ușor și a tras de coarda arcului. I-a alunecat între degete – o unsese cu grăsime de găscă, că să o protejeze de umiditatea din aer.

Vârful săgeții se mișca aproape imperceptibil în timp ce el a luat la țintă elanul. Fletcher stătea ghemuit la o depărtare de mai bine de treizeci de metri, ascuns în iarba înaltă. Nu era deloc ușor să tragă, dar faptul că nu bătea vântul avea avantajele lui. Nicio rafală nu avea să abată săgeata de pe traiectorie.

Expirând, a slobozit coarda cu o singură mișcare cursivă, profitând de momentul acela de nemișcare în trup și în minte, așa cum învățase din experiențe mai amare și mai hămesite. A auzit sunetul înfundat produs de vibrația corzii și apoi zgomotul surd când săgeata a lovit ținta.

A fost o lovitură pe cinste, care a străpuns pieptul elanului, pătrunzând până în plămâni și inimă. Animalul s-a prăbușit, cuprins de spasme, cu o bufnitură și, în chinurile morții, copitele lui loveau ritmic pământul.

Fletcher s-a repezit înspre prada lui, cu un cuțit pentru jupuit în mână, pe care-l scosese din teaca subțire pe care o avea agățată la brâu, dar elanul era deja mort când a ajuns lângă el. O lovitură curată, de toată frumusețea, așa ar fi zis Berdon. Dar să ucizi animale era întotdeauna o treabă murdară. Spuma sângerie care gălgâia din botul elanului stătea mărturie.

A scos cu grijă săgeata și s-a bucurat să vadă că aceasta nu se rupsese, și nici vârful de silex nu se ciobise când se lovise de coasta elanului. Lui Fletcher nu-i plăcea că pierdea așa mult timp cu pregătitul săgeților. Prefera treburile pe care i le dădea

de făcut din când în când Berdon la fierărie, să bată cu ciocanul și să forjeze metalul. Poate că din pricina căldurii ori a plăcutei dureri pe care o simțea în mușchi după o zi de lucru. Sau poate a bănușilor pe care îi simțea pe fundul buzunarului odată ce-și primea plata.

Elanul era greu, dar satul nu era la mare depărtare. Coarneaule serveau de minune ca mânere de care să apuce, iar corpul animalului aluneca destul de ușor pe iarba udă. Nu mai trebuia să-și facă griji decât din pricina lupilor sau, poate, a pisicilor sălbatice. Nu era un lucru neobișnuit ca fiarele astea să le ia prada vânătorilor, dacă nu și viața, pe drumul de întoarcere acasă.

Vânase pe crestele Munților Dinte-de-Urs, numiți așa din pricina celor două vârfuri bine deslușite care semănau cu niște colți. Satul e răsfirat pe o coamă zimțată aflată între ele, iar singura cale de acces înspre el este o cărare abruptă și stâncoasă, complet expusă vederii celor de la porți. Satul era împrejmuit cu o palisadă groasă de lemn, de-a lungul căreia, din loc în loc, se afla câte un mic turn de pază. Nu mai fusese atacat de multă vreme, un singur atac se petrecuse în cei cincisprezece ani de viață ai lui Fletcher. Și chiar și atunci, fusese vorba de o mică bandă de tâlhari, nu de vreo incursiune a orcilor, puțin probabilă atât de mult înspre miazănoapte, departe de hățișurile lor. Cu toate astea, sfatul sătenilor luase cât se poate de în serios problema siguranței, așa că aceia care soseau târziu întâmpinau întotdeauna mari probleme să li se dea drumul înăuntru după ce clopotul bătea ceasul al optulea.

Fletcher se străduia să târască corpul animalului pe iarba grasă care creștea alături de poteca stâncoasă. Nu voia să producă vreo stricăciune blăunii. Era partea cea mai de preț din elan. Blănurile erau una dintre puținele resurse cu care satul putea să negustorească, câștigându-și în felul ăsta numele: Pelt¹.

¹ În engleză, *pelt* desemnează pielea sau blana unui animal (n.t.).

Înaintarea era anevoioasă, iar cărarea era înșelătoare sub picioare, mai cu seamă că se întunecase. Soarele se făcuse deja nevăzut dincolo de creasta muntelui, iar Fletcher știa că în orice clipă poate să bată clopotul. Scrâșnind din dinți, a încercat să grăbească pasul, așa că s-a împiedicat și și-a julit genunchii de prundiș, suduind.

Când a ajuns la porți, i s-a strâns inima. Erau deja închise, iar lămpile de deasupra erau aprinse pentru lungă lor veghe de noapte. Străjerii leneși le zăvorăseră devreme, jinduind să tragă ceva la măsă în cârciuma din sat.

— Pramatii puturoase! Nici măcar nu a bătut încă clopotul de opt!

Înjurând, Fletcher a lăsat din mână coarnele elanului.

— Dați-mi drumul înăuntru! N-am de gând să dorm afară că nu mai puteați voi aștepta să vă beți mințile, tâmpiților! a strigat el, izbind cu piciorul în poartă.

— Hei, Fletcher, mai încet! Oamenii de treabă dorm pe aici, a răsunit o voce de pe zid.

Era Didric. S-a aplecat peste parapet, înspre Fletcher, iar pe fața lui lată, ca o lună plină, a apărut un rânjel răutăcios.

Fletcher nu și-a putut stăpâni o grimasă. Dintre toți străjerii care ar fi putut face de gardă în noaptea asta, trebuia să se nimerească tocmai Didric Cavell, cel mai rău dintre ei. Avea cincisprezece ani, era de o vârstă cu Fletcher, dar își închipuia că e bărbat în toată legea. Fletcher nu-l înghițea pe Didric. Străjerul ăsta era un bătăuș, tot timpul în căutare de prilejuri să-și exercite autoritatea.

— Am slobozit mai devreme străjile de zi în seara asta. Îmi iau foarte în serios îndatoririle, înțelegi. Niciodată nu poți fi îndeajuns de precaut, cu toții negustorii care or să se adune mâine pe aici. Nu poți ști ce lepădături or să mișune pe afară.

Chicotește în batjocură.

— Dă-mi drumul înăuntru, Didric. Știm amândoi că porțile ar trebui să rămână deschise până la opt, a zis Fletcher.

Chiar când rostea aceste cuvinte, a auzit cum începe dangătul răsunător al clopotului, al cărui ecou monoton reverbera jos, în vale.

— Ce-ai zis? Nu te aud, a strigat Didric, ducându-și, într-un gest teatral, mâna la ureche.

— Am zis să mă lași înăuntru, idiotule. E ilegal. O să fac plângere dacă nu deschizi imediat porțile! s-a răstit el, scos din sărite, către chipul șters de pe palisadă.

— Păi n-ai decât s-o faci, că eu în niciun caz n-am de gând să-ți interzic dreptul ăsta. Mai mult ca sigur că o să fim pedepsiți amândoi, ceea ce n-ar fi nicio pricopseală pentru nimeni. Așa că ar fi mai bine să încheiem un târg. Îmi dai mie elenul ăla și eu te scutesc de dormitul în pădure la noapte.

— Poți să ți-l bagi în fund! a venit răspunsul mânios și circumspect al lui Fletcher.

Chiar și pentru Didric, ăsta era șantaj pe față.

— Fii și tu om de înțeleș, Fletcher. Lupii și pisicile sălbatice or să înceapă să dea târcoale, și nici măcar vâlvâtaia focului de tabără n-o să-i țină la depărtare, pe timp de iarnă. Când or să apară, o să ai de ales între a o lua la sănătoasa sau a le servi drept aperitiv. Oricum ar fi, chiar dacă reziști până dimineată, o să intri pe porțile astea cu mâna goală. Lasă-mă să te ajut.

Vocea lui Didric suna aproape prietenos, ca și cum îi făcea lui Fletcher o favoare.

Acesta din urmă a simțit cum i se aprind obraji. Asta depășea cu mult orice experiență de până atunci. Nedreptatea era un lucru obișnuit în Pelt, și Fletcher se resemnase de multă vreme cu faptul că, într-o lume care se împarte în bogați și săraci, el făcea parte din a doua categorie. Dar acum pușlamaua asta răsfățată, fiul unuia dintre cei mai avuți oameni din sat, voia să îl jecmănească.

— Așa carevasăzică, i-a răspuns Fletcher, cu o voce surdă, în care răzbătea mânia. Te crezi tare șmecher, nu?

— Nu-i decât concluzia logică într-o împrejurare în care se întâmplă ca eu să fiu cel avantajat, a zis Didric, dându-și la o parte bretonul blond din ochi.

Era un lucru îndeobște cunoscut că lua lecții în particular, etalându-și educația printr-o exprimare înflorită. Taică-său trăgea nădejde că, într-o bună zi, Didric are să devină judecător și că, până la urmă, o să ajungă într-un tribunal, în unul dintre cele mai mari orașe din Hominum.

— Ți-a scăpat un lucru, s-a zburlit la el Fletcher. Mai degrabă alege să dorm în pădure decât să te văd pe tine luându-mi vânatul.

— Ha! S-o văd și p-asta! Mă așteaptă o noapte lungă. O să fie amuzant să mă uit cum încerci să te aperi de lupi, a răspuns Didric râzând.

Fletcher știa că Didric îl tachinează, dar asta nu-l împiedica să simtă cum îi clocotește sângele. A încercat să-și înăbușe mânia, dar tot o simțea pulsându-i în cap.

— N-o să-ți dau elenul. Numai blana face cinci scuzi, iar carnea face și ea încă trei. Lasă-mă să intru și nu mai fac plângere împotriva ta. Putem da uitării toată povestea, i-a sugerat Fletcher, călcându-și cu greu peste mândrie.

— Îți spun eu cum facem. Nici nu intră în discuție să nu mă aleg și eu cu ceva – asta nu se poate, corect? Dar, pentru că sunt într-o dispoziție generoasă, dacă îmi dai coarnele alea de care ai uitat să pomenești, consider treaba aranjată și obținem amândoi ce ne dorim.

Nervii lui Fletcher s-au încordat la propunerea asta. A stat un pic la îndoială, dar apoi a acceptat. O noapte petrecută în propriul pat merita patru scuzi, care pentru Didric nu erau decât mărunțiș. Mormăind, și-a scos cuțitul pentru jupuit. Acesta era foarte bine ascuțit, dar nu era făcut pentru tăiat coarne. Fletcher detesta să mutilizeze elanul, dar nu avea de ales, trebuia să-i taie capul.

Câteva clipe mai târziu, după ce a tăiat vertebrele, ținea în mână capul, din care îi cădeau picături de sânge pe mocasini. Cu o grimasă, l-a ridicat ca să-l vadă Didric.

— OK, Didric, vino și ia-l, a zis Fletcher, agitând mâna în care ținea sinistrul trofeu.

— Aruncă-l încoa, i-a răspuns Didric. Nu am încredere că o să mi-l dai mai târziu.

— Ce? a strigat Fletcher uluit.

— Aruncă-mi-l acum, sau înțelegerea cade. Nu am niciun chef să trebuiască să îl iau cu forța de la tine și să-mi murdăresc uniforma de sânge, l-a amenințat Didric.

Cu un oftat Fletcher a aruncat în sus capul elanului, stropindu-și cu sânge propria tunică. Acesta a zburat peste capul lui Didric și s-a rostogolit cu zgomot pe parapet. Didric nu s-a ostenit să-l ridice.

— Mi-a făcut plăcere să fac afaceri cu tine, Fletcher. Ne vedem mâine. Îți doresc o noapte plăcută în pădure, a zis el vesel.

— Hei, așteaptă! a strigat Fletcher. Cum rămâne cu înțelegerea noastră?

— Eu mi-am îndeplinit partea mea din înțelegere, Fletcher. Am zis că o să consider treaba aranjată și că o să obținem amândoi ce ne dorim. Iar tu ai zis adineauri că preferi să dormi în pădure decât să îmi dai elanul. S-a făcut, tu ai obținut ce ai vrut, și eu la fel. Ar fi bine să fii atent la termenii unei înțelegeri, Fletcher. Asta e prima lecție pe care o învață un judecător. Fața îi dispăru încet după parapet.

— Nu asta a fost înțelegerea! Dă-mi drumul înăuntru, vierme ce ești! a urlat Fletcher, lovind în poartă.

— Nici gând! Pe mine mă așteaptă patul meu, acasă, ceea ce nu pot spune despre tine, i-a răspuns Didric, printre hohote de râs, în timp ce se îndepărta.

— Ești de strajă în noaptea asta. Nu poți pleca acasă! a strigat Fletcher.

Dacă Didric își părăsea postul, Fletcher putea să se răzbu-
ne denunțându-l. Nu se considerase niciodată un turnător, dar
era gata să facă o excepție în cazul lui Didric.

— O, nu sunt eu de strajă, a răsunat stins vocea lui Didric,
în timp ce cobora treptele palisadei. Nu am zis că aș fi. I-am
spus lui Jakov că îi țin eu locul până se duce la privată. Trebuie
să se întoarcă dintr-o clipă în alta.

Fletcher a strâns din pumni, venindu-i cu greu să creadă că
Didric poate fi atât de ticălos. A privit înspre corpul fără cap al
elanului de la picioarele lui și la mocasinii distruși. Cuprins
de o furie tot mai mare, nu se putea gândi decât la un singur
lucru. Lucrurile n-or să rămână așa. Nici pe departe.

— Hai, Fletcher, ridică-te din pat! Asta e singura dată din an când am nevoie să te trezești la timp. Nu pot să mă ocup și de tarabă și să și potcovesc caii de unul singur.

Când s-a trezit din somn, Fletcher a dat cu ochii de figura roșcată a lui Berdon. Cu un oftat, și-a tras peste cap blana cu care se acoperise peste noapte. Fusesse o noapte lungă. Jakov îl făcuse să aștepte afară vreme de o oră până să îi dea drumul înăuntru, cu condiția ca Fletcher să îi facă cinste cu un pahar cu proxima ocazie, la cârciumă.

Înainte să se bage în pat, trebuise să scoată măruntaiele din elan și să îl jupoaie, precum și să tranșeze carnea și să o atârne lângă vatră, la uscat. Nu și-a îngăduit să mănânce decât o felie succulentă, pe care a fript-o doar pe jumătate, căci apoi și-a pierdut răbdarea și și-a îndesat-o în gură. Iarna era întotdeauna preferabil să conserve carnea pentru mai târziu; Fletcher nu putea ști când avea să îi mai pice următoarea masă exact la țanc.

— Sus odată, Fletcher! Și mai spală-te și tu un pic. Puți groaznic. Nu am chef să-mi alungi mușteriii. Nimeni nu vrea să cumpere de la unul care arată ca un vagabond.

Berdon a tras cu o smucitură blana de pe Fletcher și a ieșit din cămăruța acestuia, aflată în spatele fierăriei.

Fletcher s-a strâmbat când a rămas dezvelit și s-a ridicat. În cameră era mai cald decât s-ar fi așteptat. Pesemne că Berdon o fi stat toată noaptea să muncească în fierărie, ca să se

pregătească pentru ziua de târg. Fletcher se obișnuise de multă vreme să doarmă în zgomotul făcut de lovirea fierului, în șuieratul foalelor ori sfârâitul pe care-l scoate metalul înroșit în foc atunci când e băgat în apă rece.

A străbătut alene fierăria, înspre micul puț de afară, de unde scotea Berdon apa în care băga fierul incandescent. A tras în sus găleata și, după o scurtă ezitare, și-a turnat în cap apa rece ca gheața. Tunica și pantalonii i s-au făcut flească, dar cum rămăseseră plini de sânge din noaptea ce trecuse, asta avea să le prindă bine. După ce și-a mai turnat pe el câteva găleți cu apă și s-a frecat strașnic cu o piatră aspră, s-a întors în fierărie, tremurând și cu brațele strânse la piept.

— Ia vino-ncoace, să te văd.

Berdon stătea în ușa camerei lui, iar din pricina focului din vatră, părul lui lung părea și mai roșu. Era de departe cel mai vânjos bărbat din sat, căci lungilor ceasuri petrecute în fierărie le datora umerii largi și pieptul robust. Pe lângă el, Fletcher, care era pricâjit pentru vârsta lui, părea un pitic.

— Exact cum îmi închipuiam. Trebuie să te bărbierești. Mătușă-mea Gerla avea o mustață mai deasă decât a ta. Scapă de tuleiele alea amărâte și așteaptă să îți crească o mustață ade-vărată, ca a mea.

Și în ochii lui Berdon a apărut un licăr în timp ce-și răsu-cea capetele mustății lungi și dese, sub care creștea o barbă cărunță. Fletcher știa prea bine că are dreptate. Azi aveau să sosească negustorii, care-și aduceau adesea cu ei fetele crescute la oraș, cu fustele lor plisate și părul numai bucle. Deși cunoscuse amara experiență de a fi privit de ele de sus, nu ar strica să arate cât de cât prezentabil cu ocazia asta.

— Hai, dă-i drumul! Cât timp te bărbierești, îți pregătesc hainele pe care o să le porți azi. Și nu vreau să aud niciun comentariu! Cu cât ai o înfățișare mai îngrijită, cu atât mai bine ne vindem marfa.

Fără tragere de inimă, Fletcher s-a întors în frigul năprasnic de afară. Fierăria se afla chiar lângă porțile satului, iar marginea palisadei de lemn era la doar câțiva metri de zidul din spate al camerei lui. Alături se găseau o oglindă și un mic bazin gol. Fletcher și-a scos cuțitul de jupuit și și-a ras mustața neagră abia mijită, iar apoi și-a cercetat fața în oglindă.

Era palid, lucru deloc surprinzător prin părțile astea de nord din Hominium. Verile erau scurte în Pelt, doar câteva săptămâni, dar acel răstimp era unul de bucurie, pe care Fletcher și-l petrecea în pădure, împreună cu ceilalți băieți, stârnind păstrăvii de prin pâraie și prăjind alune la foc. Era singura perioadă din an în care Fletcher nu simțea că e un venetic.

Avea trăsături aspre, cu pomeți ascuțiți și ochi căprui închis, ușor afundați în orbite. Părul lui negru era o claiie deasă și lăptoasă, iar Berdon i-l tundea de fiecare dată când ajungea să arate din cale afară de neîngrijit. Fletcher știa că nu e urât, dar nici chipeș nu se poate spune că era, prin comparație cu băieții bine hrăniți din familiile cu stare ale satului, care erau rumeni în obraji și aveau părul blond. Părul negru nu se prea întâlnea în așezările din nord, însă, cum el fusese abandonat în fața porților pe când era doar un prunc, Fletcher nu era cătuși de puțin mirat că nu arăta defel asemenea celor de prin partea locului. Înfățișarea nu era decât unul dintre lucrurile care îl deosebeau de ceilalți.

Berdon îi lăsase pe pat o tunică azurie și niște pantaloni de un verde aprins. La vederea lor, lui Fletcher i-a fugit sângele din obraji, dar și-a înghițit nemulțumirea sub privirea dezaprobatore a lui Berdon. Hainele nu aveau să sară în ochi într-o zi de târg. Negustorii erau binecunoscuți pentru îmbrăcămintea lor excentrică.

— Te las să te gătești, i-a zis Berdon, chicotind, și a ieșit din încăpere.

Fletcher știa că în felul ăsta își arăta Berdon afecțiunea, tachinându-l, așa că nu se supăra. Nu a fost niciodată genul vor-